

BAŞYAZI

Sayın Okurlar,

İçinde yaşadığımız şu günlerde sorunlar o denli yoğunlaşıp büyük boyutlara erişti ki, bu sorunların birini bir diğerinden ayırd etmek veya önem derecesine göre dikkate almak olası değildi. Bu nedenle dört ayrı konuyu baş yazımıza almak zorunda kaldık.

- Üyelerimize'ytıplıdn- baskı ve silâhtı saldırılar,
- K. İ.T.'deki ikramiye sorunu,
- Katsayı,
- İşçi memur ayırımı,

BASKILAR VE SİLAHLI SALDIRILAR :

1975 yılıyla birlikte iktidara gelen Milliyetçi Cephe ittifakının İki yıllık süre içerisindeki cephe hareketi günümüzde doruğuna erişmiş öldü. İki yıla yaklaşan bu dönemde; Baskı, terör, silahlı saldırı ve partizanca tufoşturma yönlü çabalarının giderek süreç içerisinde tırmandığını ve gutum ve davranışlar artık günlük yaşamın bir parçası gibi görülmeye vë kanıksanmağa başlandı, Başlangıçta faşizmin kendisine kitle taban nümüzde doruk noktaya eriştiği artık bilinen açık bir gerçek. Kısaca can güvenliğinin kalmadığı, ırkçılığın, bölgeciliğın, mezhepçiliğın hakim kılınmak istendiği bir ülke haline gelindi bu dönemde.

Demokratik kitle örgütleri ve meslek odalarına yapılan saldırı ve baskılar genelde ülke düzeyinde sürdürülen baskılara paralel olarak yürütülmüş ve halen yürütülmektedir.

Nitekim bu tür uygulamanın en somut örneğini geçtiğimiz günlerde yaşadık. Odamız Genel Sekreteri ve arkadaşlarımız evlerinde faşistlerin silahlı saldırılarına uğradılar. Aslında bütün bunlar içinde yaşadığımız günlerde beklenen olgular. Odalara, yöneticilerine, ilerici, devrimci ve yurtseverlere yapılan tüm saldırılar tek amaca yönelik. Ne pahasına olursa olsun Oda yönetimleri alınmalı, ilerici yurtsever kadrolar susturulman ve yönetim faşistleştirilmelidir.

Üç arkadaşımızı öldürmeyi amaçlayan silahlı saldırı üzerine odamız Cumhurbaşkanı Fahri Korutürk, Başbakan Süleyman Demirel, CHP. Genel Başkanı Bülent Ecevit, Millet Meclisi Başkanı Kemal Güven ve İçişleri Bakanı Oğuzhan Asiltürk'e aşağıdaki telgrafı gönderdi :

«Oda Genel Sekreterimiz Yalçın ÇİLİNGİR, Oda üyelerimiz Çetin UYGUR ve Tayfun ÖZUSLU meskenlerinde silahlı saldırıya uğrayıp yaralanmışlardır.

Bu saldırıyı Genel Sekreterimizin ve üyelerimizin kişiliğinde. Anayasal bir kurum ve kamu görevi yapan Maden Mühendisleri Odası'na yöneltilmiş bir saldırı olarak niteliyor ve kınıyoruz.

Günümüz Türkiye'sinde giderek yoğunlaşan ve giderek artık kanıksanmaya başlanan bu tür saldırılar ülkede faşizmin kol gezdiğini açıkça göstermektedir.

Sorunu bilgilerinize arz ederiz.»

Aynı zamanda Oda Başkanı Murat Turan bu olayı kamu oyuna bir basın bülteniyle duyuruyordu.

Bu türden baskı ve saldırılar sadece oda yöneticilerine değil, tüm arkadaşlarımıza karşı ülkenin bir çok yerlerinde sürdürülmektedir. Geçtiğimiz günlerde T. K. İ. Genel Müdürlüğü Hüseyin Cava arkadaşımızın işine son veriyordu. Gerekçe olarakta aday memurluğu sırasında başarısız- olduğu ileri sürülmekteydi. Oysa gerçekte Hüseyin Cava'nın onurlu uğraşısı onları rahatsız ediyor, ürkütüyordu. Bu nedenle Beypazarı'ndan merkeze alınmıştı. Bilindiği gibi aynı nedenden ötürü yönetim kurulu üyemiz Selim İnse' de Demir - Qelik İşletmeleri Genel Müdürlüğüne buna benzer bir uygulamaya hedef olmuştu. Baskılar her iş yerinde yıldırma amaçlayarak sürdürülmektedir. Hasan Celebi' de İskenderun' da Seydişehir' de v.b.

Yönetim bu tür baskıları gündeme getirirken, göz ardı ettiği bir nokta var. O da bu türden baskıların bizleri yıldırma aksine mücadelemize güç katacağı gerçeğidir.

K. İ. T.'lerinde İkramiye Sorunu :

Geçtiğimiz ay içerisinde ve şu günlerde devlet memurlarının üzerinde en fazla durduğu ve tartıştığı konu şüphesiz ikramiyeler ya da başka bir anlamda temettü sorunu olmuştur.

Soruna gerçekçi açıdan yaklaşmak gerçekten güç. Güç zira bu denli tutarsız ve keyfi yönetimin, kendisi dahi ne yapmak istediğine bilmediği gibi ne yaptığını dahi bilmemektedir. Bakanlıklar arasındaki farklılık bir yana, aynı bakanlık içerisinde bile birliktelik söz konusu değildir artık

Hükümet yönetiminden söz etmek bu şartlarda mümkün olmamaktadır. Bu nedenledir ki kurumlar kendi başına instyatiflerini kullanmak zorunda kalmışlardır. Hükümetin bir kanadı ikramiyeler sorununu kendi bünyesinde içerisinde bağımsızca çözüme bağlarken, bir diğer kanadı, kendi için de bütünsellikten uzak ayrı ayrı sesler vermektedir. Örneğin Enerji Bakanlığı'na bağlı K. İ. T.'lerinden bir kesimi İkramiyeleri verirken bir kısmı vermemiş, daha sonraları da Maliye Bakanlığı'nın itirazı üzerine uygulamadan dönülmüştür. Kısacası kimin ne yaptığı belli değildir. Her şey yönetim kademelerinde bulunanların yetenek ve inisiyatifine kalmıştır. Cumhuriyet dönemimizde hükümetlerin bu denil zaafa düştüğü başkaca bir döneme tesadüf etmek mümkün değildir. Bu her uygulamada kendini açık seçik göstermektedir.

Bu karmaşa o denli boyutlara erişmiştir ki sözü edilen ikramiyelerin hangi gayeye yönelik olarak verildiğinde dahi birliktelik söz konusu olamamıştır. Bazı kurumlar başarı ikramiyesi olarak bu ödemeyi nitelerken bazıları kârdan hisse olarak değerlendirmişlerdir. Çalışanlar arasında ayrıcalıklar getiren bu tür uygulamaların yanlışlığı ortadadır. Ancak bunun çözümü Başbakan ve Maliye Bakanı'nın söylediği gibi dağıtılan İkramiyelerin geri alınması değil aksine çalışanların genelinde yapılacak bir uygulama ile giderilebilir.

KATSAYI :

Bir ülkede toplumu oluşturan katmanlar arasında bu denli ekonomik farklılıklar olabiliyorsa, bazı sınıf ve tabakaların belirli yasalarla ekonomik ve sosyal güvencesi baskı altında tutuluyorsa ve toplumun bu kesimi ekonomik yönden dar boğazlara sokuluyorsa, o toplumda geleceğe karşı güvensizlik vardır.

657 sayılı devlet memurları yasası kapsamı içerisinde bulunan memurun, içinde yaşadığımız günlerde sorunları tartışılırken acı ama gerçek olan doğrularla karşılaşmaktayız. Her yıl bütçe döneminde gündeme getirilen katsayı uygulaması sorunu, siyasal yapıyı ve bu yapının gerisindeki gülünç ama acı gerçekleri göz önüne sergilemekte. Kanımızca devlet yönetiminin olaylara bakış açısı ve bu yönetime egemen olan güçlerin toplum üzerindeki demokratik uygulaması gülünç olmaktan öte üzerinde durulması gereken bir konu olmalıdır.

Memurun, dolayısıyla teknik personelin bugün içinde bulunduğu sorunu katsayınının 11 veya 12'ye çıkarılmasında arayanlar büyük bir yanlışlığın içerisinde olduklarıdır.

Sorunu bu denli kısır bir çerçevede değerlendirmek ve çözüm aramak gerçekte çözümsüzlüğü beraberinde getirir.

Yaşam koşullarının her geçen gün daha ağırlaştığı ve çekilmez olduğu bu günkü ortamda getirilecek palyatif tedbirler olsa olsa görece çözüm olacaktır, ama ezilen sınıfın sömürülmesi devam edecektir. Bir tarafta sermaye sınıfının çıkarları teşvik tedbirleriyle fonlarla, vergi iadesi ile alabildiğine korunur ve kârlarına kâr katmaları teşvik edilir ve kollanırken, emeği ile geçinenler üzerinde oynanan oyunlar, sömürüyü katmerleştiren tedbirler gerçekten gülünç olmaktan öte anlamlar taşımaktadır.

Tüketim mallarının her geçen gün alabildiğine yükseldiği günümüz somut gerçeğinde «fukaralığı yok edeceğiz» sözcüğünü kullananlar en hafif deyişle bu ülke insanlarıyla alay etmektedirler.

Soruna en gerçekçi yaklaşım toplumun tüm birimlerinin kendi haklarını yasal yoldan savunabilmesi ve alabilmesi verecekleri mücadele ile mümkün olacaktır.

Bu da o toplumun vereceği mücadele sonunda kendi hakkını ancak kendisinin alabileceği gerçeğinde yatmaktadır.

Kısacası sorunun çözümü toplu sözleşmeli sendikal hakların alınmasında yatmaktadır.

İŞÇİ MEMUR AYIRIMI :

26.11.1976 tarih ve 7/10986 sayılı kararnamenin getirdiği, işçi - memur ayırımı kuruluşlarda kimin memur ve kimin işçi statüsünde olacağına hiç bir bilimsel ve hukuki kriter getirmeden karara bağlanmıştır. Nitekim bir birine eş değerde görevleri yapmakta olan teknik elemanların bir bölümü bu kararnameye göre işçi sayılırken bir diğer bölümü memur sayılmaktadır. Burada nasıl bir kriter kullanıldığını saptamak mümkün değildir.

Kamu sektöründe çalışanların büyük bir çoğunluğunun memur statüsünde ısrarla tutulmak istenmesinin siyasî iktidar açısından yararları neler olacaktır? Kanımızca bu sorunun yanıtı bugün bu kararname ile ortaya konan ve oynanmak istenen oyunun belirleyici nedenini tüm çıplaklığıyla açıklayabilecek niteliktedir.

— Sendikalaşma hakkına sahip olmayan memur, kendi çalışma ve ücret koşullarının tayininde söz hakkına sahip olamayacaktır.

— Ekonomik ve demokratik haklarının alınmasında ve korunmasında etkin bir silah olan sendikal örgütlenmeye gidemeyecektir.

— Memur, kendi somut sorununun nihayet gelip dayandığı siyasal çözümlere taraftar siyasal partilere giremeyecek, sorunların çözümünde etkin araç olan siyasal faaliyete fiilen katılamayacaktır.

— Ve böylece siyasal iktidarlar ve arkasındaki hakim sınıflar, kendilerine tabi kıldıkları memurlar eliyle devlet aygıtını kendi amaç ve çıkarları doğrultusunda çalıştırabileceklerdir.

Getirilen kararnamenin ilginç bir yönü de ; teknik elemanları işçi ve memur biçiminde bölmeye özel bir önem göstermesidir. Teknisyenler Mühendisler ve benzerleri bütün dünyada teknik elemanlar bütünü içinde yer alırken ; bunların yalnızca teknik elemanların çeşitli meslek kategorilerini temsil ettikleri bilinirken, Türkiye'de fiili durum bu iken, söz konusu kararname teknik elemanların meslek kategorileri arasında ka im bir ayırım çizgisi geçirmiştir. Teknik elemanların, teknisyen, kesimi işçi statüsünde bırakılırken, teknikerler, mühendisler ve diğer teknik elemanlar memur sayılmışlardır.

Teknik elemanların birlikteliğini bozmaya neden bu denli dikkat ve özen gösterilmektedir ? Cevap açık ve bellidir. Kamu sektöründe çalışanlar içinde teknik elemanların politik bilinçleri ve örgütlenme düzeyleri giderek yükselmektedir. Teknik elemanlar en geniş kitle tabanlarıyla işçi sınıfından ve onun öncülüğündeki demokrasi ve bağımsızlık mücadelesinden yana tavır almaya başlamışlardır. Üretim sürecinde, bu sürecin gereği olarak işçilerin hemen yanı başında bulunmaları bu katman, giderek işçi sınıfına yaklaştırmaktadır. Burjuvazi kendisi için yaklaşan tehlikeyi görmekte olup İşçi - memur ayırımı ile bu tehlikeye çözüm arayışı içerisinde. Onlar için çıkar yol teknik eleman kitlesini bölmektir ağırlık bölümünü memur sayarak sendikal ve siyasal haklardan yoksun bırakmaktır. Amaç açık seçik budur. Ancak unutulana daha doğrusu dik katlerden kaçan bir gerçek vardır. Siyasal iktidarlar ve onların yandaşları hakim sınıflar, yasalarıyla, kararnameleriyle, antidemokratik uygulama (arıyla teknik elemanları bölmek için ne denli uğraşırlarsa uğraşınlar başarıya ulaşamayacaklardır.

Teknik elemanların ekonomik ve demokratik haklar mücadelesinin bugün ulaştığı boyut ve kitlede sağlanan birlik onların bu tür girişimlerinin üstesinden gelecektir.

Saygılarımızla
YÖNETİM KURULU